

MATHIAS RINGER

Mathias Ringer, nu skal jeg skrive
et lite dikt om ditt liv på jord.
Mathias ringer, du var i livet
en "trofast" bærer av Herrens ord.
Som ung du tømte det gylne bager
og drakk en skål for det skjønne liv.
Du likte allting som vederkveger,
inntil du stanset ved Herrens: "Bliv"
Mathias ringer, hva du har syndet
skal bli behandlet i dommens stund.
At du i ungdommen ofte yndet
å plukke roser av pikers munn
er bagateller for Herrens øye
og nevnes knapt i de himler høye,
men at du andre menns koner tok,
er sikkert nevnt i St. Peters bok.
De barn du avlet i jammerdalen
er visstnok skrevet på andres konti.
Men husk, Mathias, i himmelsalen,
der skal vi se hvem det var mest ondt i.
Forresten, synder det har vi nok av,
anklager har vi en større flokk av.
Men værst er dette, prøv ikke nekte,
du var jo aldri oppriktig ekte.
Med ald'ren hyklet du mer og mer,
og endte selvsagt som emmisær.
Da gav du fanden din lillefinger,
men han tok hele Mathias ringer.
Du ble en løgner for Gud og hvermann
og glemt helt det å være sann.
I venstre hånd bar du salmebok,
der stod det meste av det du lærte.
Den høyre hånden du ofte tok
til lommeboken du bar ved hjertet.
Slik var det alltid en så deg vandre
på vei med sannhetens ord til andre.
Men når du kom til et lite hjem
hvor du var aktet som emmisær,
da glemtes han ifra Betlehem,
fordi du selv var en fariseer.
Det bud du nevnte, ja, nevnte helst,
var nettopp det at du selv var frelst,
og at du selv ventet store glæder
når du-engang kom til bedre steder.
Du vandret stadig Guds gode veier
og vant vel også iblandt en seier.
Således frelstes en ugift pike
engang du virket på Ringerike.
Men måten, Mathias, brakte frukter,
og vil nok nevnes av Ham som tukter.
Forresten gjorde det piken godt,
så synden var jo igrunnen liten
og får vel nevnes blandt annet smått
av hva du syndet igjennom tiden.

Du hyklet stadig, ja mer og mer
den tid, Mathias, du vandret her.
Du ble for Himlen en skitten heler
som solgte avlat til syke sjeler.
Som preker for du så mange steder
og hyklet herlig om himlens glæder.
Men oftest drog du dit mann: var borte
og lånte kanskje hans røde skjorte.
Kanskje lånte du mere med -
det fins nok dem som bevitner det.
Det er jo rart at når somme stjeler,
da skal det hete å fange sjeler.
Så ble du ringer, Mathias ringer, -
og stod du hellig med klokkeklinger
og kalte ut de av Herren lærne
dit du stod bøyet i kirketårnet.
Du stirret ut gjennom tårnets glugger
og så de svartkledde folk som rigger
så langsomt inn gjennom kirkens dør,
de gjorde bare hva andre bød.
Men da, Mathias, stod støtt og regnet
med dvrets meka hos hver og en,
og visst jeg vet det at mange segnet
fordi du kastet den første sten.
Du var en hykler, Mathias ringer, -
en liten satan for Herrens åsyn,
og om du nu er blitt palmeyinger,
så skal du dømmes i alles påsyn.
Hver liten synd skal vi reiste opp i
og legge foran den som kommer frem.
Og hver en krukke er full satt opp i
kan gjerne hankles vandre hjem.
Det hva du skjuler som omisler
skal klart belyses for en og hver.
Hår andre lekte med lykkens terning,
du hyklet hallig i ord og gjerning
den første tro på Vårherres makt
og så en hallo med ham en påkt.
Men jeg tror heller at mørkets hære
var den du tjente som Gud, dessverre.
Den på kan ikke en dikt liv krefte,
ja nå for all tid avest er dette!
Du svartet villig når det ble
bevitnet du hadde fordel på det.
Men hvert et Gud som elikten trenger
du høkret belte for faderfenger
og skjenket nåde til fisdne barn
du hadde fanget i "Ordets" garn.
Mathias ringte, du ble en sanger,
du kunne gjerne hatt poet du vel.
Hår halvgjeldet en en dag krumper
de får vi klart se din rettsskel,
det blestørflor som var en dag lagt
til sikkert vis: med all din prakk,
og du får gjøre som Job har gjort:
du vasle naken til himlens port.
Forresten var du jo såre liten -
og nevne deg er grunnen slen.
Ja slens som andre for kekebiten
og i skjalte stunder en liten dram.

Du eiet også no'n bedre sider
som kanskje tjener din sak tilgode.
Det var jo rettskikk fra gamle tider
å ta hensyn til et svakbygd hode.
Når noen kjørtes til kirkegård'n
du tok imot dem i kirkens tårn.
Om Fanden hamret på kistelekket,
du ringte glad med din kirkeklokke
og lyste fred over dødes grav
og gav deg fanden i Fandens krav.
Men ta det rolig, det er en måte
å ordne dette på - ganske pent.
Det hele synes nok som en gåte.
Du får ta alterens eskrament.
Om alt skal nevnes, kan det bli meget
å svare for foran Herrens blikk.
Men nå, - Mathias, stå vederkveget -
du har jo drukket den gylne drikk.
Alt er deg tilgitt - din synd er sonet
Nu går du renset til fryden stor.
Din sjel er avpusset, glatt og bonet.
Gå derfor glad til din Herres bord.
Slik er det skikk ifra gammel tid -
det hele ordnes med sunnestei.

I alle er en Mathias ringer,
hos somme står han som en visner.
Hos andre er han en begejstinger,
men finnes sikkert hos en og hver.

Arne Gvin